

MAŁGORZATA WRÓBEL

BIOGRAM ALICJI SZASTYŃSKIEJ-SIEMION

Alicja Szastyńska urodziła się 16 kwietnia 1935 r. w leżącej nad Biebrzą miejscowości Sztabin, w rodzinie Jana i Bronisławy z Ryszkiewiczów. Oprócz Alicji Państwo Szastyńscy mieli jeszcze dwoje dzieci – Danutę i Andrzeja. Ojciec przyszłej Pani Profesor pracował w Sztabinie jako zastępca sekretarza gminny. W roku 1935 rodzina przeniosła się do wsi Hołynka pod Grodnem, gdzie Jan otrzymał stanowisko sekretarza gminy. W roku 1941 Państwo Szastyńscy wrócili do Sztabina i tam mieszkali do końca wojny. Podczas wojny Jan Szastyński był szefem sztabu Podokręgu Nadbiebrzańskiego VII Okręgu Białostok Batalionów Chłopskich, później zaprzysiężony jako żołnierz Armii Krajowej. Po wojnie, w roku 1947, rodzina przeniosła się najpierw do Łeby, a potem, w 1948 r., do Lęborka. Na przełomie lat czterdziestych i pięćdziesiątych dotknęło rodzinę nieszczęście – Ojca przyszłej Pani Profesor aresztowano i skazano za działalność w podziemiu poakowskim. Wyrok trzech lat pozbawienia wolności odsiadywał od 7 grudnia 1950 do 7 grudnia 1953 r. w więzieniu w Strzelcach Opolskich, w Kolonii Rolnej Łany.

Po ukończeniu w roku 1952 Liceum Ogólnokształcącego w Lęborku, Alicja Szastyńska zdecydowała się podjąć studia na Uniwersytecie Wrocławskim i zdała egzamin wstępny na polonistykę. Nie została jednak, z przyczyn politycznych, na te studia przyjęta. Z miesięcznym opóźnieniem, w październiku 1952 r., rozpoczęła studia na filologii klasycznej. Była wyróżniającą się studentką. W sprawozdaniu Instytutu Filologii Klasycznej za rok akademicki 1954/55 możemy przeczytać, że na roku trzecim wyróżniają się „zdolnościami i pracą” studentki Janina Ławińska i Alicja Szastyńska. Magisterium uzyskała w roku 1956 na podstawie pracy pt. *Życie ateńskie w świetle komedii Menandra*, napisanej pod kierunkiem prof. dr. Wiktora Steffena. W 1958 r. rozpoczęła, w trybie zaocznym, studia na Wydziale Prawa. Ukończyła je w roku 1962, pisząc, pod kierunkiem prof. dr. Jerzego Falenciaka, pracę pt. *Voluntas jako upoważnienie w actiones adiectitiae qualitatis*. W latach 1956–1959 pracowała jako lektor języka łacińskiego w Studium Języków Obcych Uniwersytetu Wrocławskiego. Pierwszego października 1959 r. przeszła na stanowisko asystenta przy Katedrze Filologii Klasycznej Pierwszej (hellenistyka).

Siódmego grudnia 1965 r. obroniła pisaną pod kierunkiem prof. dr. Jerzego Łanowskiego pracę doktorską pt.: *Liryka archaiczna w zwierciadle poezji Aleksandryjskiej*, a czternastego grudnia otrzymała stopień doktora nauk humanistycznych. Jej praca doktorska została opublikowana w roku 1967¹. Od pierwszego stycznia 1966 r. pracowała na etacie adiunkta. Na podstawie pracy pt.: *Epinikion greckie. Monografia gatunku*, w marcu 1973 r., uzyskała stopień doktora habilitowanego. Praca ukazała się drukiem w roku 1975². Tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego otrzymała w roku 1984. Od pierwszego czerwca 1994 r. jest profesorem zwyczajnym. W roku 2005 przeszła na emeryturę.

Alicja Szastyńska-Siemion jest autorką stu kilkudziesięciu prac – kilku książek, wielu naukowych i popularnonaukowych artykułów oraz haseł słownikowych. Jej pierwszą pracą naukową była zamieszczona w czasopiśmie „Eos” w roku 1961 recenzja książki S. Trenker, *The Greek Novella in the Classical Period*³.

Główną dziedziną zainteresowań naukowych Pani Profesor jest liryka grecka od najstarszej, archaicznej, po bizantyjską. Jej działalność na tym polu to liczne przekłady, opracowania oraz badania nad recepcją dawnych poetów zarówno w czasach antycznych, jak i w Polsce doby renesansu i baroku. Dokonała przekładu kilkunastu ód Pindara⁴ oraz wielu fragmentów jego poezji⁵. Obecnie pracuje nad przekładem całej zachowanej jego spuścizny. Pani Profesor jest również autorką przekładów utworów kilkunastu starożytnych poetów chrześcijańskich, które zamieszczone zostały w *Muzie chrześcijańskiej*⁶. Wielką Jej zasługą jest odszukanie i zebranie dawnych polskich przekładów ód Pindara⁷ oraz utworów anakreontycznych, które publikowano od czasów Jana Kochanowskiego po wiek dwudziesty, a które rozproszone znajdują się w różnych zbiorach i czasopismach⁸.

Badania prowadzone nad grecką poezją archaiczną zaowocowały kilkunastoma naukowymi artykułami, drukowanymi w Polsce i za granicą⁹, oraz książkami

¹ *Liryka archaiczna w zwierciadle poezji Aleksandryjskiej*, [w:] *Studia Hellenistica*. Prace WTN, 1967, seria A, nr 117, s. 79–176.

² *Epinikion greckie. Monografia gatunku*. Prace WTN 1975, seria A, nr 173.

³ [rec.:] S. Trenker, *The Greek Novella in the Classical Period*, Cambridge 1958, „Eos” 1961 s. 378–382.

⁴ Przekłady znajdują się w: Pindar, *Wybór poezji*, oprac. A. Szastyńska-Siemion, Wrocław 1981.

⁵ Przekłady znajdują się w: *Liryka starożytnej Grecji*, oprac. J. Danielewicz, Wrocław 1984, s. 178–200 (1987², s. 178–200; 1996³, s. 325–345).

⁶ *Muza Chrześcijańska*, oprac. F. Starowieyski, t. III, Kraków 1995.

⁷ *Polskie przekłady Pindara*, „Classica Wratislaviensia” 1968, s. 3–14, i Pindar, *Wybór poezji...*

⁸ *Anakreont i anakreontyki*, przełożył, opracował i wstępem poprzedził J. Danielewicz. Dawne przekłady wybrała i opracowała A. Szastyńska-Siemion, Warszawa 1987, s. 79–146, *Poezja anakreontyczna w Polsce w okresie Oświecenia*, „Classica Wratislaviensia” 1987, s. 83–91.

⁹ Na uwagę zasługują prace: *Le ponos du sportif dans le epinice grec*, [w:] *Acta Conventus XI Eirene, diebus XXI–XXV mensis Octobris anni MCMLXVII habiti*, Wratislaviae 1971, s. 81–85; *Dapana und Ponos bei Pindar*, [w:] *Aischylos und Pindar*, red. E. Schmidt, Berlin 1981, s. 90–92, w których zajęta się wyjaśnianiem znaczenia dwóch, ważnych dla zrozumienia poezji Pindara terminów: *dapana* – nakłady finansowe i *ponos* – trud zawodnika oraz *Damos i Eleutheria u Pindara* [w:] *Freedom and Democracy*

Epinikion greckie, Pindar, *Wybór poezji oraz Muza z Mityleny. Safona*¹⁰. W swojej pracy doktorskiej pt. *Liryka archaiczna w zwierciadle poezji aleksandryjskiej* zajęła się recepcją liryki greckiej w poezji twórców epoki hellenistycznej takich jak Teokryt i Kallimach. *Epinikion greckie* było pierwszą, nie tylko polską, monografią tego gatunku. Autorka przedstawiła w niej historię jego powstania, proces, dzięki któremu stał się on gatunkiem literackim, jego szczytowy okres, gdy działali poeci Simonides, Bakchylides i Pindar, oraz jego okres schyłkowy, gdy sporadycznie pojawiały się próby jego odrodzenia. Zwróciła również uwagę na powiązanie tego gatunku literackiego z życiem społeczno-politycznym Grecji z końcem wieku VI i pierwszą połową wieku V. Książka *Pindar, Wybór poezji* wydana w Ossolińskiej serii Biblioteki Narodowej¹¹ zawiera, oprócz przekładów ód Pindara, o czym wspomnieliśmy wyżej, także precyzyjną monografię poświęconą poecie i gatunkowi literackiemu, jaki uprawiał. Dość istotną jej częścią są rozdziały poświęcone recepcji tego poety w literaturze europejskiej i polskiej. Książka o Safonie jest z kolei pierwszą polską monografią tej najwybitniejszej greckiej poetki. Autorka, oprócz przedstawienia życiorysu Safony zwróciła uwagę na antyczne świadectwa o poetce, szczegółowo zinterpretowała jej najbardziej znane utwory i istotne fragmenty, sporo miejsca poświęciła przedstawieniu losów twórczości Safony już po śmierci poetki i kształtowaniu się jej wizerunku w Europie w ciągu dwudziestu sześciu stuleci.

Jest także autorką dwóch rozdziałów zamieszczonych w podręczniku literatury greckiej poświęconych melice i Pindarowi¹².

Wspomnieliśmy już, że ważną częścią zainteresowań naukowych profesor Szastyńskiej jest recepcja poezji archaicznej. Badała zapożyczenia i wpływ poezji Safony i Pindara w niektórych sielankach Teokryta¹³ oraz wpływ epiników tebańskiego poety na rozpoczynający III księgę *Ajtów* Kallimacha utwór noszący tytuł *Zwycięstwo Bereniki*¹⁴. W tym artykule zwróciła uwagę na to, że Kallimach, naśladując epinikia Pindara, sprawił, iż gatunek ten zaczął ewoluować ku łacińskim sylwom. Pani Profesor zajmowała się również recepcją poezji Safony w Rzymie¹⁵, wykorzystaniem utworów lirycznych w greckich pismach retorycznych¹⁶, zbadała także relacje geografę Strabona o greckich poetach lirycznych. Wiadomości o nich i czasem cytaty z ich utworów znajdują się w całym liczącym siedemnaście ksiąg dziele. Autorka

---

in *Greek literature. Essays in honor of Prof. Romuald Turasiewicz*, „Classica Cracoviensia” 2006, s. 19–24, w której analizuje słowa „lud” oraz „wolność” i stwierdza, że wolność u Pindara to atrybut państwa, albo jego władcy, a swobody obywatelskie są darem tyрана.

¹⁰ *Muza z Mityleny: Safona*, Wrocław 1993.

¹¹ Seria II, nr 199.

¹² *Melika lesbijska oraz Pindar* [w:] *Literatura Grecji Starożytniej*, t. I: *Epika – liryka – dramat*, red. H. Podbielski, Lublin 2005, s. 449–460 oraz 435–448.

¹³ *Z lirycznych inspiracji Teokryta* (idd. XXIX, II, XVI, XVIII), „Eos” 1965, s. 59–70.

¹⁴ *Victoria Berenices 9254-269 (Lloyd-Jones-Parsons) as a Victory Ode*, „Eos” 1988, s. 259–268.

¹⁵ *Safona w Rzymie*, „Antiquitas” 1994, s. 119–135.

¹⁶ *Liryka grecka w pismach retorycznych (na przykładzie Safony)*, [w:] *Retoryka antyczna i jej dziedzictwo*, Warszawa 1996, s. 9–18.

zebrała wszystkie wzmianki o nich oraz urywki z ich dzieł i, co jest ważne, w tej publikacji zamieściła pełną listę cytowanych przez geografa poetów lirycznych¹⁷.

Drugim nurtem Jej zainteresowań w tej tematyce są wpływy poezji archaicznej, przede wszystkim Pindara, na polską poezję renesansową i oświeceniową. Wybitni europejscy poeci renesansowi próbowali naśladować tebańskiego poetę, ale były to próby raczej nieudane. Do grona naśladowców włączyli się także polscy poeci – Jan Dantyszek oraz Jan Kochanowski i Szymon Szymonowic. Tego rodzaju podniosłe utwory, mające uświetnić jakieś ważne wydarzenie, pisane były w języku łacińskim. Jan Dantyszek był autorem dwóch epinikiów – jedno upamiętniało zwycięstwo wojsk litewskich i polskich nad moskiewskimi pod Orszą 8 września 1514, drugie – zwycięstwo nad wojskami niemieckimi idącymi z pomocą Krzyżakom w roku 1520. Te dwa utwory różnią się od epinikiów pisanych później, nie mają bowiem charakteru panegirycznego, przenika je za to charakterystyczna dla tego poety moralistyka¹⁸. Jan z Czarnolasu pieśni pindaryczne stworzył tylko dwie i to pod koniec swojego życia, Szymon Szymonowic zaczął je pisać w młodości i tworzył przez całe swoje życie. Z tego, co wiemy, był autorem siedmiu ód. Utwory obu poetów były pisane dla upamiętnienia niezwykle ważnych wydarzeń – zwycięstw militarnych, zaślubin, ingresu biskupa. Omawiając poszczególne utwory renesansowych poetów, Autorka porównuje ich strukturę, motywy, metra itp. z greckim oryginałem. Zwraca też uwagę na inne niż to jest w przypadku ód Pindara powody, dla których nowożytni autorzy przystępowali do pisania wierszy w pindarycznej manierze¹⁹.

Wśród prac Pani profesor znajduje się kilka artykułów poświęconych epigramatom hellenistycznym oraz późniejszym, pochodzącym z czasów Augusta²⁰.

Z recepcją literatury greckiej związane jest badanie historii wystawień dramatu greckiego na deskach polskich teatrów. Alicja Szastyńska-Siemion zebrała informacje na temat spektakli Arystofanesa²¹. Przyjrzała się także nowszym wystawieniom *Antyfony*²² i *Króla Edypa*²³.

¹⁷ *Archaiczni lirycy w relacji Strabona*, [w:] *Studia Graeco-Latina IV*, „Collectanea Classica Thorunensia” 2002, s. 157–164.

¹⁸ *Dwa wczesnorenesansowe łacińskie epinikia Jana Dantyszka*, „Symbolae Philologorum Posnaniensium” 1983, s. 209–214.

¹⁹ *Ody Pindaryczne Kochanowskiego i Szymonowica na tle tradycji antycznej*, „Pamiętnik Literacki” 1986, s. 53–65; *Pindaryzm Kochanowskiego*, „Symbolae Philologorum Posnaniensium” 1988, s. 199–212.

²⁰ *The Alexandrian Epigrammatists Idea of the Literary Works*, „Eos” 1986, s. 217–227, *Znamiona popularności: epigramy o poetach* [w:] *Epigram grecki i łaciński w kulturze Europy. Konferencja ogólnopolska Poznań 11–12 grudnia 1995*, Poznań 1997, s. 25–34.

²¹ *Nowoczesne inscenizacje Arystofanesa*, „Odra” 1968, s. 68–70, *Arystofanes na scenach polskich (1962–1975)*, „Studia Archeologiczne” 1981, s. 193–203, *Adaptacja tekstów Arystofanesa. Polska, wiek XX* [w:] *Siew Dionizosa*, Warszawa 1997, s. 187–196.

²² *Polskie Antyfony. Stan wiedzy, postulaty badawcze*, „Eos” 1996, s. 345–353.

²³ *O nowych scenicznych realizacjach „Króla Edypa” i o płynących z nich wniosków*, [w:] *Starożytny dramat: teoria praktyka, recepcja*; księga pamiątkowa ku czci Profesorów Roberta R. Chodkowskiego i Henryka Podbielskiego, red. K. Narecki, Lublin 2011, s. 193–201.

Zajmuje się również genologią niektórych gatunków literackich – nowelą²⁴ oraz poetyckimi: epinikionem, odą, elegią i epigramem. Badania poświęcone tej tematyce opublikowała w szeregu artykułów oraz w hasłach zamieszczonych w *Przewodniku Encyklopedycznym* po literaturze i w *Słowniku literatury Staropolskiej*²⁵. Jest także autorką ponad czterdziestu biogramów i haseł w wydanym po raz pierwszy w 1982 r. *Słowniku pisarzy antycznych*.

Wśród prac Alicji Szastyńskiej-Siemion znajdują się również biogramy wybitnych filologów klasycznych²⁶ oraz artykuły związane z najnowszą historią filologii klasycznej w Polsce, jak choćby dwa znajdujące się w księdze wydanej z okazji stulecia Polskiego Towarzystwa Filologicznego²⁷.

Kilka prac Pani Profesor jest efektem współpracy z długoletnią Jej Przyjaciółką, śp. Janiną Ławińską-Tyszkowską. Pierwszą wspólnie opublikowaną pracą był artykuł o sielankach Andreasa Schoneusa. Ich autor był między innymi fundatorem w 1612 r. katedry języka i literatury greckiej w Akademii Krakowskiej, rektorem tejże Akademii i poetą. Autorki omówiły dwie sielanki – *Dafnis sive de funere Magni Stephani I Regis Polonorum*, która poświęcona była opłakiwaniu króla Stefana Batorego oraz *Palæmon seu Promnicum Crasinianum in Tumultu Bellico Conservatum*, napisanej z okazji ocalenia Promnika, posiadłości archidiacona krakowskiego, Stanisława Krasieńskiego. Autorki wykazały, że gros wersów obu utworów zostało zapożyczzone z *Bukolik* Wergiliusza²⁸. W roku 1985 ukazał się w „Eos” artykuł obu Pań Profesor poświęcony greckiej części epinikionu Stanisława Niegoszewskiego. Ten mało znany w Polsce, szesnastowieczny, niezbyt dobry poeta, cieszył się dużą sławą we Włoszech jako poliglota i improwizator. W zbiorach Zakładu Narodowego im. Ossolińskich znajduje się jeden z dwóch istniejących w Polsce tomików zawierający epinikion napisany z okazji zwycięstwa Jana Zamojskiego pod Byczyną w roku 1588 nad arcyksięciem Maksymilianem, pretendentem do polskiego tronu. Utwór liczy 443 wiersze. Końcowa partia utworu to wypowiedzi sześciu mężów z różnych epok, którzy w swoich językach opiewają najwybitniejszego, zdaniem poety, wodza wszechczasów – hetmana Jana Zamojskiego. Wśród nich jest Epaminondas, który chwali polskiego wodza po grecku. I ten grecki tekst był przedmiotem odczytania, przekładu i analizy obu Auterek. Składa się on z części heksametrycznej i lirycznej antystrofy, która, jak wykazały Autorki, jest dosłownie przepisana pierwszą strofą *IV Ody Nemejskiej* Pindara.

²⁴ *La nouvelle antique*, „Zagadnienia Rodzajów Literackich” 1964, s. 72.

²⁵ *Literatura polska. Przewodnik encyklopedyczny*, Warszawa 1984; *Słownik literatury staropolskiej*, red. T. Michałowska, Wrocław 1990.

²⁶ *Jerzy Schnayder* [w:] *Uczni wrocławscy*, Wrocław 1980, s. 30–41; wspólnie z Janiną Ławińską-Tyszkowską, *Jerzy Łanowski – w 70-lecie urodzin*, „Eos” 1990, s. 199–212.

²⁷ *Hellenistyka polska*, oraz *A Hundred Years of the Philological Society (1893–1997)*, [w:] *Antiquorum non immemores*, red. J. Łanowski i A. Szastyńska-Siemion, Warszawa – Wrocław 1999, s. 22–27 i 373–386.

²⁸ *Andreas Schoneus jako naśladowca poetów łacińskich*, „Eos” 1967/68, s. 362–373.

Od kilku lat Pani profesor zajmuje się tłumaczeniem *Zapisków geograficznych* żyjącego na przełomie er Strabona z Amasei. Jej przekłady ksiąg X i IV są przygotowywane do druku. Oprócz przekładu napisała także kilka artykułów poświęconych zagadnieniom poruszonym przez geografę²⁹.

Wspomnieliśmy już, że Alicja Szastyńska-Siemion jest absolwentką Wydziału Prawa. Pokłosiem Jej studiów prawniczych jest kilka artykułów, w których zajmuje się zagadnieniami związanymi z recepcją prawa rzymskiego w średniowieczu³⁰.

Wraz ze swoim mężem, prof. dr. hab. Ignacym Siemionem, zajmuje się od pewnego czasu historią chemii i jest współautorką kilku artykułów z tej dziedziny³¹. Była także konsultantem przekładu z języka łacińskiego pracy Jakuba Barnera, *Chemia Filozoficzna*, Warszawa 2012. Wkrótce ukaże się książka autorstwa Ignacego Siemiona i Alicji Szastyńskiej-Siemion pt. *Historia nitrum aeris*.

Pani Profesor brała czynny udział w wielu konferencjach polskich i międzynarodowych. Między innymi w konferencjach organizowanych przez Komitet EIRENE dla Promocji Studiów Starożytnych w Krajach Socjalistycznych, które miały miejsce w Berlinie (1969), Jenie (1977), Budapeszcie (1979), Pradze (1982) i Berlinie (1986). W ramach wymiany międzyuczelnianej przebywała w Lille na Université Charles-de-Gaulle Lille 3. Kilkakrotnie gościli ją filologowie z Brna.

Prace związane z wydawaniem i redagowaniem artykułów naukowych rozpoczęła Pani Profesor w roku 1963, kiedy to wraz z dr. Józefem Mantkem pracowała jako sekretarz redakcji „Eos”. Funkcję tę sprawowała do roku 1967. W latach 1963–1967 była członkiem komitetu redakcyjnego „Classica Wratislaviensia”, w latach 1983–1995 była członkiem Komitetu redakcyjnego „Filomaty”, w latach 1993–1996 – członkiem kolegium wydawniczego „Biblioteki Przekładów z Literatur Antycznych”. Wraz z prof. Jerzym Łanowskim była redaktorem *Księgi Stulecia Towarzystwa Filologicznego*³², w której zamieściła dwa artykuły, o których już wspominaliśmy. Od 1985 do 2004 była przewodniczącą Zespołu Wydawniczego „Classica Wratislaviensia” i redaktorem tego czasopisma.

Członkiem Polskiego Towarzystwa Filologicznego jest od 1956 r. W latach 1992–98 była Przewodniczącą Koła Wrocławskiego PTF. Od roku 1998 przez dwie kadencje była wiceprezesem PTF, a od 2011 jest Członkiem Honorowym Towarzystwa.

Od roku 1985 do 2005 była kierownikiem Zakładu Filologii Greckiej. W latach 1976–1982, 1989–1993, 10 V 1994–1996 i 2000–2004 dyrektorem Instytutu. Przez dwie kadencje 1978–1981 była na Wydziale Filologicznym Prodziekanem

²⁹ Wspólnie z Janiną Ławińską-Tyszkowską, *Obrazy i kolekcje dzieł sztuki u Strabona*, „Roczniki Humanistyczne” 2006/2007, z. 3. s. 65–75, wspólnie z M. Wróbel, *Lekarze i medycyna u Strabona*, „Classica Wratislaviensia” 2007, s. 147–155.

³⁰ *Abigeatus* (s. 69–73) i *Bajka o Amesji* (s. 75–78) [w:] J. Falenciak, A. Szastyńska-Siemion, E. Wiśniowska, *Nad słownikami obojga praw. Studia Vocabulariorum utrisque iuris*, Wrocław 1981.

³¹ *Praelectiones physicae experimentalis Ignacego Józefa Martinovicsa (1755–1795)*, „Analecta. Studia i materiały z Dziejów Nauki” 1993, s. 113–158; *O strzegomskiej ziemi pieczętnej*, „Wiadomości Chemiczne” 2010, z. 2, s. 155–162.

³² *Antiquorum non immemores. Polskie Towarzystwo Filologiczne 1893–1993*, Warszawa 1999.

ds. Wychowawczych i Bytowych. Uczestniczyła w pracach kilku senackich komisji. W latach 2002–2005 była członkiem Senatu Uniwersytetu Wrocławskiego. Od kwietnia 1997 do 31 marca 1999 r. była członkiem Sekcji Literaturoznawstwa i Bibliologii Wydziału I Komitetu Badań Naukowych. Od 1 stycznia 2001 do 2005 r. była na Uniwersytecie Wrocławskim Pełnomocnikiem Rektora ds. Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych oraz Koordynatorem ds. Międzyuczelnianych Studiów Humanistycznych Akademii „Artes Liberales”.

Od 1974 jest członkiem Wydziału I Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, w latach 1974–76 była sekretarzem tego Wydziału. Przez kilka lat była członkiem Komisji Nauk Filologicznych przy Oddziale PAN we Wrocławiu, od roku 1978 była członkiem Komitetu Nauk o Kulturze Antycznej PAN, a od 1990 – członkiem Komisji Neolatynistycznej tego Komitetu.

Wielką troską Pani Profesor była sytuacja łaciny i nauczycieli tego języka w szkołach. Jej działalność na tym polu to przede wszystkim prowadzenie przez wiele lat (1985–95) zajęć na kursach przeznaczonych dla nauczycieli tego języka. Wygłosiła również wiele odczytów na Konferencjach Metodycznych organizowanych przez Koło Wrocławskie PTF dla nauczycieli z Dolnego Śląska. Niejednokrotnie opiekowała się projektami nauczycielskimi mającymi na celu zachęcenie młodzieży do zainteresowania się antykiem, między innymi w 2009 r. przewodniczyła zespołowi przygotowującemu konkurs mitologiczny dla uczniów gimnazjów. Przez kilka lat (1985–92) była członkiem Głównej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Stopni Specjalizacji Zawodowych Nauczycieli Instytutu Kształcenia Nauczycieli im. Wł. Spasowskiego w Warszawie. Przez lat dziesięć (1982–1992) była członkiem Komitetu Głównego Olimpiady Języka Łacińskiego, w latach 1983–87 jego wiceprzewodniczącą, a od roku 1998 do 2009 Przewodniczącą Komitetu Okręgowego Olimpiady Języka Łacińskiego.

Pani Profesor jest znakomitym popularyzatorem wiedzy o antyku. Wygłosiła kilkadziesiąt popularnych, skierowanych do szerszego kręgu odbiorców odczytów. Odbywały się one najczęściej w szkołach i Miejskich Domach Kultury na terenie Dolnego Śląska oraz w różnych klubach środowiskowych, np. w Dyskusyjnym Klubie Filmowym, Klubie Dziennikarza itp. Wielokrotnie brała udział w audycjach telewizyjnych i radiowych i udzielała wywiadów miejscowej prasie.

W roku 1959 zawarła związek małżeński z Ignacym Zenonem Siemionem, obecnie emerytowanym profesorem Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego. Jest matką dwóch synów – Piotra Dionizego (1961) – anglisty, prawnika, tłumacza i autora powieści *Niskie łąki* (Warszawa 2000) i *Finimondo* (Warszawa 2004), oraz Przemysława Jakuba, doktora fizyki teoretycznej, babcią trojga wnucząt – Tymoteusza, Agnieszki i Miłosza.

Pani Profesor jest znakomitym, wyrozumiałym, acz niezwykle wymagającym nauczycielem akademickim. Wykształciła około setki magistrów, wypromowała sześciu doktorów.

Niezwykle trudno jest w tak krótkim artykule przedstawić dokonania długiego i pracowitego życia. Z konieczności należało dokonać pewnego wyboru zarówno napisanych przez Panią Profesor prac, jak i funkcji, które pełniła. Przez pryzmat prac widzimy znakomitego uczonego. Przez pryzmat pełnionych funkcji – kompetentnego administratora. Pani Profesor jest także niezwykle ciepłym człowiekiem, przyjaznym innym, pomagającym w trudnych sprawach. Wszyscy Jej uczniowie za zaszczyt mają te chwile, gdy jest z nami w sali 203 na ulicy Szewskiej 49 i gdy można z nią podyskutować, przedstawić swoje problemy i pomysły naukowe, a czasami po prostu pogadać przy kawie.

Ponieważ nie czuję się kompetentna, by Jej Osobę ocenić, zacytuję opinię Profesora Łanowskiego.

W pisanej przez niego w roku 1994 opinii możemy przeczytać taką charakterystykę Pani Profesor: „Z doskonałym przygotowaniem filologicznym, literackim i językowym łączy prawdziwe zacięcie badawcze, szeroką ogólną kulturę humanistyczną, znakomitą orientację we współczesnych problemach literaturoznawstwa, umiejętność jasnego, precyzyjnego i przekonującego przedstawienia problemów w druku i w żywym wykładzie, życzliwość i zawsze skorą pomoc dla kolegów i studentów, wyjątkową obowiązkowość i rzetelność w wypełnianiu obowiązków nauczyciela akademickiego”.

*Uniwersytet Wrocławski
Instytut Studiów Klasycznych, Śródziemnomorskich i Orientalnych
ul. Szewska 49, 50-139 Wrocław*